

Mergelgravene, da er den, der fordrer det, forpligtet til at erstatte det forøgede Arbeide. Det kommer altsaa ikke til at paahvile dem, som i Reglen ere forpligtede til at vedligeholde Bandløbene. Det har nu vist sig, hvor vi skulde mægle Forlig, som § 16 i Forordningen af 1846 paabyder, at Landvæsenscommissionen — og det vil da sige i dette Tilfælde i Forening eller i det Mindste i Forbindelse med Amtsraadets Delegerede —, skal søge at tilveiebringe, at Møllerne nok ville modtage et forandret Flodemaal, hvor det nu værende ikke er overeensstemmende med den Nytte og det Brug, som Andre kunde have af deres Jorder og Enge. Hvor der kun er Spørgsmaal om at frede Enge eller Højbergningen og Agre, der er Sagen klar. Men paa flere Steder, og navnlig paa Kjøbenhavns Amts søndre Birk, hvor der næsten ingen Skove er, og hvor Tørvemoserne ere af særdeles Vigtighed og ere en betydelig Indtægtskilde for alle Bedkommende, ligesom de ogsaa ere nødvendige til Brændsel for Omegnens Beboere, der er der opstaaet Fordring om, eller idetmindste et Dnske om, at faae Bandmøllerne, hvor de ere ganske ubetydelige, nedlagte, og at der derimod skulde opføres andre Møller, Dampmøller eller Veirmøller istedetfor Bandmøllerne, eller ogsaa, at der idetmindste skulde skee en eller anden Forandring, som at Møllerne sankedes. Men dertil udfordres jo naturligtvis Udslæg, som man ikke kan uden Erstatning paabyrde Mølleieerne. Vi have ved det Forslag, som vi her have tilladt os at fremkomme med, slet ikke tilstgjet at ville indføre noget Nyt, men ganske fulgt Anden i Forordningen, naar man seer hen til, at § 65 for det Tilfælde, at man f. Ex. ønsker at benytte Bandet til Engvandingensanlæg, henpeger paa, at man, naar der er Møller iveien derfor, skal søge at faae disse Møller forandrede imod en billig Erstatning, enten ved at faae dem sankede eller ogsaa aldeles nedlagte. Denne Paragraph omtaler imidlertid aldeles ikke, hvorledes man skal gaae tilværts dermed, hvem der skal betale, og i hvad Udstrækning eller hvorledes det skal skee. Derfor have vi troet, at det var hensigtsmæssigt, naar denne Tillægsbestemmelse kom til, da det vistnok ogsaa har været

Anordningens Mening, at der ikke skulde udfordres, at alle Paagjældende skulle være enige heri; thi det er næsten saagodt som en Umulighed. Hvem der har været med ved slige Møder, hvor der er mødt fra 50 til 100 Paagjældende, vil let vide, at det er næsten umuligt at faae alle disse Hoveder, om jeg maa bruge dette Udtryk, under een Hat, og det vil derfor være meget uheldigt, om et Foretagende, der blev anseet for billigt, gavnligt og tilfredsstillende saavel for Mølleieeren som for andre Bedkommende, skulde standses, fordi Enkelte ikke syntes om, at det skulde skee paa den Maade. Jeg har selv været nærværende ved en saadan Forhandling og hørt yttre af Enkelte, at de indrømmede, at de vilde have Fordeel deraf; de kunde ikke nægte, at de med Hensyn til deres Tørvemoser vilde have en saadan Fordeel ved det, som blev foretaget, at de vilde saaledes faae over 20 Rbd. for hver 1 Rbd., de gave ud, i Erstatning, men alligevel var det deres Princip, at Mølleieeren ikke skulde have Noget, at de nok skulde med Tiden faae sat igjennem, at Mølleieeren enten skulde tage sin Mølle væk eller sankte den noget. Mange have den Idee, at det kan sættes igjennem, og da det heldigtvis i Almindelighed kun er en Minoritet, finder jeg dog, at det er meget uheldigt, at en saadan Minoritet skal kunne standse et i sig selv nyttigt Foretagende. Den 28de § i Anordningen af 1846 udtaler ogsaa det Princip med Hensyn til Oprensningen af Aaer og Bandløb, at, naar Pluraliteten af alle de Paagjældende fordrer, at det skal skee ved Licitation, istedetfor at Lodsieerne ellers selv skulde grave dem op, da skulle de Andre bøde sig for Pluralitetens Mening og deeltage i Omkostningerne; thi det er ganske naturligt, at saadant Arbeide altid vil skee bedre ved Licitation, da det derved i Regelen vil blive udført mere eensartet, idet de samme Arbeidere paatage sig en større Strækning, end naar hver enkelt Lodsieer skulde grave det op. Analogien deraf tyder ogsaa paa, at denne Fordring maa skee kunde udstrækkes til dette Tilfælde med Møllerne. Jeg har desangaaende raadført mig med flere Medlemmer af Landvæsenscommissionen, og navnlig med Amtmanden, der er Formand, men de have meent, at, naar det ikke skeete ved For-